

På flygplatsen

Hon har ett dåligt knä och måste ha ortos på för att slippa smärtor genom översträckning. Nu är hon på säkerhetskontrollen på flygplatsen. Hon ska åka hem till Sverige. Hon plockar padda och laptop ur handbagaget. Alltihop rullar iväg för att scannas. Hon blir tillsagd att ta av sig skorna och ställa sig i kroppsscanningen. Fötterna riktas in efter två målade markeringar på golvet, man lyfter armarna och vilar händerna mot den rundade glasväggen och står stilla. Kroppsscanningen säger ifrån: det finns ju metallskenor i ortosen. Personalen som sköter utrustningen reagerar.

Hon får ta på sig skorna igen. Sedan berättar hon för dem varför scanningsutrustningen larmat och drar tjänstvilligt upp byxbenet och visar ortosen. Men det räcker inte alls. Detta måste undersökas närmare. Det ska ske i ett separat rum och undersökningen måste göras av två flygplatsanställda – båda kvinnor, förstås. Just nu finns bara en där, och hon får stå där och vänta en bra stund på kvinna nr 2. Hon har ingenting: handväska, jacka med mera åkte ju iväg som handbagage. Hon tecknar åt sin man att hon kommer att bli bortförd någonstans och att han måste hjälpa henne hålla koll på hennes saker.

De frågar om hon har ont och om hon kan gå. Jag har inte ont, säger hon, och jag går alldeles utmärkt bara jag får ha ortosen på. Ytterligare en flygplatsanställd kvinna kommer efter ett tag och hon förs en bit bort till ett litet rum utan fönster. Ett rum med kall belysning och möblerat med en stol, ett bord med lite papper på och ett skåp i ett hörn. Det ser trist och slarvigt ut därinne. Varför ska de vara två? Är de rädda för att hon ska överfalla dem och slå dem med ortosen?

Där står de två unga kvinnorna nu och tittar på henne, en sliten och just nu ganska trött kvinna på 70. Båda flygplatskvinnorna är snygga, klädda i snäv kjol och vit skjortblus – en sorts uniform. De har släta unga ansikten med perfekt makeup, är snygga i håret, ser svala och perfekta ut och har långa blanka naglar lackade i en nyans som går ihop med färgen på kjolen. Där står de och tittar på henne. Hon knäpper upp sina säckiga gråsvarta Fjällrävenbyxor och låter dem falla ner runt anklarna. Det var länge sedan hon rakade benen. De unga kvinnorna tittar och tittar.

Sedan ber de henne ta av ortosen, och hon sätter sig på stolen och gör det. Ritsch ritsch säger det om de fyra breda kardborrebanden. Hon räcker ortosen till en av de unga kvinnorna som fingrar på den, granskar nära, vrider och vänder och pillar på den med sina blanka naglar. Ortosen är sliten, ser lite dammig ut. Den behöver tvättas efter flera dagars användning i staden. Dessutom är den lappad med bitar av kirurgtejp som gått sönder lite och som sitter på ställen som annars kunde ge skavsår på benet. Hon får tillbaks ortosen och sätter på den igen. Ritsch ritsch. De unga kvinnorna tittar och tittar. Sedan släpper de ut henne ur undersökningsrummet, säger kort till vart hon ska gå för att förhoppningsvis hitta sin man och sitt handbagage och lämnar henne snabbt. Proffsigt, snabbt, effektivt? Inte öda några ord på vänlighet eller någon form av omtanke. Tårarna kommer när hon går och letar upp sin man. Hon knyter händerna och biter ihop.

När hon väl är hemma igen och packar upp ryggsäcken, som hon använt som handbagage, hittar hon en halvstor sax som hon glömt flytta över till incheckningsbagaget.